

ВИДЕНИЯ ЗА НЕБЕТО

Н. А. Бейкър

Превод от английски:
Нели Колева, Стара Загора

Това е една изключителна книга. Тя отваря пред нас прозорец към нови светове, за които някои са мечтали, но никога не са знаели, че съществуват. Това е онази “сфера на Духа”, в която Н. А. Бейкър живя повече от 50 години след кръщението си в Святия Дух.

Дори преди кръщението Господ беше благословил сем. Бейкър с много плодородна работа в Тибет. Те бяха в Тибет от 1911 до 1919 г., спонсорирани на една деноминационна група. Много хора им бяха казвали, че е невъзможно да обърнат дори и един тибетец към Христос.

За 6 години те научиха езика и израснаха в любов към хората, която стана толкова силна, че сем. Бейкър нямаха никакво желание да се връщат обратно в Америка. Сърцата на тибетците се отваряха все повече и повече за евангелието и перспективата за мощни дела изглеждаше много обещаваща.

Обаче Жозефин се разболя сериозно и се наложи да се върнат у дома. Изглеждаше, като че никога няма да се върнат отново на мисионерското поле. Но Бог имаше причина да ги върне у дома - и двамата получиха кръщение в Святия Дух.

Скоро след това се получи писмо от Алън Суифт. Той се беше молил за сем. Бейкър да получат кръщение в Святия Дух. В писмото си Алън съобщаваше, че те могат да се върнат на мисионерското поле отново и неговата църква ще им даде 1000 долара за пътуването. Така те бяха повторно изведени на мисионерското поле, но този път Бог им показа, че трябва да отидат в Китай и трябва да бъдат мисионери на вяра, без никакви спонсори.

Служението в Китай беше вълнуващо. В югозападния край на Юнан, югозападната провинция на Китай, имаше малко градче с 5 000 жители, наречено Котчиу. Сем. Бейкър бяха предупредени, че Котчиу е в ръцете на разбойническа банда крадци. Всъщност беше им казано, че това е най-опасният град в Китай. Но сем. Бейкър се установиха в тази развратна и грешна среда и започнаха да позволяват на Божиата светлина да свети.

Почти веднага забелязаха, че много момчета просеха и умираха от глад по улиците. Това ги накара да отворят дома “Адулам”. Освен дизентерията и други вътрешни болести, момчетата имаха ужасни рани по телата си. За Жозефин беше истинска радост да махне мръсните им дрипи и да ги изкъпе. Подстригваше сплъстената разчорлена коса и ги обличаше в нови дрехи. Раните им много бързо заздравяваха, след като откликваха на любовта на Исус.

Имаше 40 момчета в дома, когато се случи голямото чудо. Имаше мощно изливане на Святия Дух. Те падаха на пода под силата на Бога, докато виждаха неща в духа. Те видяха ангели и говориха с тях; играха в чудесните паркове на рая; видяха светиите от миналото.

Това изливане продължи много дни. Малки деца проповядваха под помазанието на Святия Дух. Най-низшите, най-отхвърлените момчета-просяци видяха откровения за невидими светове и славата на изкуплението.

Понеже аз бях редактор и издател на г-н Бейкър, ние бяхме в постоянен контакт

през последните четири години от неговия живот и служение. От неговите писма научих за преживяванията в Китай. След като комунистите дойдоха на власт, г-н Бейкър избяга във Формоза, където служи до края на живота си - 3 ноември 1971 година. Тази сутрин брат Бейкър привързал на раменете си своята озвучителна система, работеща с батерии, сложил и една торба с брошури и тръгнал по тесните улички на Миаоли да разпространява добрите вести. Той се върнал вкъщи преди обяд и се захванал да пише писмо до негов приятел в Щатите. Местната готвачка погледнала през вратата и го повикала да яде. Тя каза, че той се усмихнал в отговор, но не изглеждало, че бърза да стане. Когато се върнала късно следобед, тя го намерила в безсъзнание, отпуснат върху пишещата машина. В неделя, около 2 часа сутринта, сърцето му спряло да бие.

Във вторник, според неговото желание, се състояло много скромно погребално служение пред дома му. Присъствали тези, на които той беше служил вярно, и няколко приятели мисионери. Той е погребан до съпругата си Жозефин в Лишан, Миаоли в очакване звука на последната тръба.

Въведение

Децата и младежите, които получиха това изливане на Святия Дух и чрез които тези видения и откровения бяха получени, бяха членове на Adullam Rescue Mission в Янанфу, Китай. Повечето деца бяха просяци по улиците на града. Други бяха бедни сирачета, доведени в дома. Имаше също и деца, избягали от къщи.

Но откъдето и да идваха - повечето от тях момчета на възраст от 6 до 18 г. – те бяха без морал и образование. Просията бе част от един вид “гангстерска” система, в която кражбата е доходоносен бизнес.

В дома Библията се поучаваше грижливо и всекидневно, а евангелието се проповядваше постоянно. Децата, дошли в дома, винаги са били отворени за поучение, така че някои от тях несъмнено се бяха обърнали към Исус. Повечето имаха много добро знание за основните неща от Библията, което им беше дадено преди изливането на Святия Дух, за което вече споменахме.

Всички, които бяха получили Святия Дух, знаеха достатъчно, за да вярват в единия Бог и да уповават в кръвта на Христос за спасение. Те се молеха за пълнотата на Духа. Те търсеха Христос. Не видяхме никой да търси виденията или някое от проявленията, които се получаваха всеки ден, тъй като всички деца с едно сърце се молеха и хвалеха Господ Исус. Единствено Той бе търсен и възвеличаван през всичките седмици на това изливане на Духа.

В това посещение на Господ всички бяха третирани безпристрастно. Най-големите и най-малките, новопристигналите и дошлите по-рано, най-добрите и най-лошите, всички седящи заедно на масата на Отец, имаха същото благословение от Неговото небесно изобилие.

Това даване на обещания Дух бе чисто и просто дар на милост, “независимо от делата” или личните заслуги. Това не беше нещо създадено, това бе нещо, дошло от горе. То не беше резултат от изграждане на характера от земен човек, беше благословение от Бог, дошло отгоре.

Убеден съм, че преживяното от тези деца не бе изфабрикувано. Тези чудеса не биха могли да бъдат продукт на естествените умове на децата. Тези необразовани, умствено необучени, без въображение момчета не биха могли да бъдат въввлечени в такива неща. Нито тези духовни преживявания, видения и откровения биха могли да бъдат продукт на тяхното подсъзнание. Много от тези деца бяха твърде малки, твърде

невежи, простовати и неуки, или прекалено скоро бяха спасени от езичеството, за да знаят библейските поучения по този въпрос. Нито пък тези неща могат да се обяснят чрез психологията на умствено внушение отвън. Самите ние дотогава не бяхме виждали такива видения, дадени на деца. Преживяванията бяха нови за всички нас. Когато силата на Господ падна върху нас, много от децата едновременно бяха изпълнени с Духа. Онези, които бяха по другите стаи, понякога имаха видения за същите неща. Не беше възможно да са се уговорили помежду си. Пълната хармония на тези видения, обхващаща безброй детайли, е свръх всяко естествено обяснение. Дори и най-невежите деца, които лесно биха могли да се объркат при един разпит в група или поотделно, имаха ясни и еднакви отговори на въпроси, касаещи многобройни детайли. Тези преживявания не могат да бъдат обяснени като някакъв вид умствено вълнение, религиозно безумие, естествени емоции, нервно състояние, нито каквото и да било състояние, предизвикано от само себе си. Това изливане на Святия Дух дойде при обикновени деца, когато те се канеха да отидат на училище.

Мнозина от нас са доста скептични относно виденията и откровенията. Ние подходяме към тях с много съмнения и въпроси. Но трябва да запомним, че свръхестествените видения и откровения са основата, върху която Църквата бе изградена и върху която стои. Цялата Библия, Старият и Новият Завет са свръхестествено откровение от Бог.

В Стария Завет Бог откри волята Си на хората, говорейки чрез пророците чрез пряко вдъхновение. Ангели донасяха послания на хората и непрекъснато действаша като Божии посланици в извършването на Неговия план за изкуплението на земята. Господ се е изявявал на хората и им е говорил с “глас” и с “думи”. По този начин Той говори на Мойсей - както човек говори на друг човек, лице в лице (Изход 33:11).

По същия начин Новият Завет е свръхестествено откровение. За евангелието, което проповядваше, Павел каза: “Нито получено от човек, нито измислено от мен, но чрез откровение от Исус Христос” (Галатяни 1:12). Всичко което Павел написа в своите послания, бе просто част от това свръхестествено “откровение от Исус Христос”.

Без такава работа на Святия Дух и такива видения и откровения въобще не би имало никакво християнство. Истинската църква, започнала по този начин да съществува до ден-днешен, защото именно такива свръхестествени проявления оформиха люлката, в която тя бе родена и отгледана за победоносен живот. Когато Ирод искаше да унищожи бебето Исус, мъдреците бяха предупредени от Бог в съня им (Матей 2:12). Ангел се яви насън на Йосиф (Матей 2:13). Македонец се яви във видение на Павел (Деяния 16:8-10). В Коринт Господ му говори през нощта във видение. Когато се молеше в храма в Ерусалим, той “изпадна в състояние на видение”, в което Исус му даде напътствия за работата му (Деяния 22:17). Петър също изпадна в състояние на видение, докато се молеше на покрива на къщата, в което чу Господ да му говори с глас (Деяния 10:9-15). Ангел се яви на Корнилий във видение през деня (Деяния 10:1-3). Цялата книга Откровение бе дадена на Йоан като свръхестествено откровение, когато той беше “в Духа”. Това е откровение от Господ, Който му говори “със силен глас”, и е запис на видения, дадени в Духа и чрез служението на ангели (Откровение 1:9-11). Павел отиде на небето. “Извън тялото”, или във видение, той беше взет на Небето (както децата от дома) и там видя рай. Той имаше такова изобилие от тези свръхестествени откровения, че се наложи Господ да му изпрати трън в плътта, за да го смирява (2 Коринтяни 12:1-7).

Ангелите също имаха голямо участие в работата на ранната църква. Първите ученици често бяха закриляни и направлявани в техните действия от ангели. Така те бяха освобождавани от грозящи ги опасности. Ангел говори на Филип, упътвайки го към Газа (Деяния 8:26). Ангел стоя до Павел, окуражаваше го и го напътстваше

(Деяния 27:23-24). Корнилий, семейството му и неговите приятели бяха водени в пътя на спасението и кръщението в Святия Дух чрез думите на един ангел, който дойде при него. Този ангел в светли дрехи говори с него, накара го да извика Петър, след което си тръгна (Деяния 10:1-3). Когато Петър бе в затвора, един ангел го спаси. Той го освободи от оковите, каза му да се облече и да си обуе обувките, отвори вратата на затвора и градските порти, които бяха затворени, и изведе Петър на улицата (Деяния 12:7-8).

Най-великото от всички свръхестествени проявления в ранната църква беше това на мощния Свят Дух, който дойде при тези хора, така както Господ бе обещал.

Първите християни не четяха молитвите. Нито ги казваха. Те се молеха на Бог от сърце и Той свръхестествено и директно отговаряше на този вик на сърцата. Ако някой от техните приятели бе в беда, те се срещаха заедно и се молеха на Бога. Това не бяха формални молитви. Това не бяха рутинни, безсърдечни, грижливо планирани молитвени събрания за хорските уши. Всички се молеха едновременно, всеки викаше към Бога на висок глас. Това бяха специални молитвени събрания за една голяма нужда.

Когато Бог отговори, всеки знаеше, че Той е отговорил. Святия Дух разтресе къщата, където тези хора се бяха събрали, и всеки един бе изпълнен с Духа и с мощна свръхестествена сила (Деяния 4:31). Тогава те смело излязоха да разпространят огъня на евангелието пред самото лице на смъртта.

Ранната църква имаше живия Бог. Чрез Святия Дух те имаха Исус сред тях. Той работеше свръхестествено в тях и чрез тях чрез дарбите на Духа: "... на един се дава чрез Духа Слово на мъдрост; на друг – слово на знание... на друг – вяра... на друг – изцелителни дарби... на друг – да върши чудеса; на друг – пророчество; на друг – разпознаване на духовете; а на друг – разни езици; а на друг – тълкуване на езици" (1 Коринтяни 12:8-10).

Питам ви, къде е живият Бог, Който изведе Израел от Египет с мощна ръка пред очите на езичниците? Къде е нашият Бог, Който веднъж отговори с глас, който човек можеше да чуе, и Неговият глас потресе цялата земя? Какво стана с Бога, Който изпращаше ангелите си да вървят и говорят с Неговите хора? Да, какво е станало с ангелите? А Христос от Библията? Къде е Той? Отнесоха ли някъде нашия Господ, така че да не можем да открием къде са Го положили?

Какво стана с Неговото "обещание"? Исус каза, че ако Той си отиде, това щяло да бъде по-добре за Неговите хора, защото Бог щеше да им говори повече, отколкото в миналото. Неговото обещание беше: "... за вас е по-добре Аз да отида, защото ако не отида, Застъпникът няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя" (Йоан 16:7). "Този, който вярва в Мен, делата, които върша Аз, и той ще ги върши" (Йоан 14:12).

И така, Исус отиде при Отец. Но къде е Святия Дух, Който трябваше да дойде и да заеме мястото Му, да поеме Неговата незавършена задача, да работи сред Неговата църква със знамения и чудеса и дарбите на Духа? Бог умрял ли е? Ако е така, кога? Или Бог се е отдалечил толкова, че не може вече да чува? Не може ли Бог да говори вече? Да не би ангелите да са ни напуснали и да са отишли в някоя друга вселена? Ако е така, кога са ни изоставили? В края на краищата, дали Святия Дух е само някакво нежно влияние? Къде е Святия Дух, Който потресе и изпълни цялата къща, където учениците се молеха, и чрез тях разтърси света?

Ако някога е имало жив Бог, ако някога е имало ангели, ако някога е имало Христос, Който вършел чудеса, ако някога е бил даван Святия Дух, ако Библията е написана чрез свръхестествено откровение от Бог, тогава такива посещения, видения, откровения и дела на Святия Дух, каквито бяха дадени на децата от дома, са свръхестествени посещения от Бог, каквито ние би трябвало да очакваме.

Тези видения, откровения и свръхестествени проявления често бяха изживявани от свръхестествено основаната, свръхестествено изпълнената и свръхестествено водената църква в Новия Завет – единствената църква, за която Библията говори.

Н.А. Бейкър

Мощно изливане на Святия Дух

Сутрешното молитвено събрание продължаваше повече от обикновено. По-големите деца напуснаха стаята един по един, за да почнат часовете си в класната стая, докато няколко от по-малките момчета останаха коленичили в искрена молитва. Господ бе близо. Ние всички почувствахме присъствието на Святия Дух сред нас. Някои, които бяха излезли, се върнаха в стаята.

Такова силно изобличение за грях – нещо, за което се бяхме молили от дълго време - дойде върху всички, че със сълзи на очи и издигнати високо ръце те викаха към Господ за прошка за греховете им, които сега изглеждаха толкова черни. Един след друг те падаха под мощната сила на Святия Дух, докато повече от 20 момчета бяха на пода. Когато видях, че Господ правеше сред нас нещо необичайно, аз отидох в класната стая и казах на момчетата, че ако се чувстват водени да дойдат и да се молят с нас, отсъствията им от уроците могат да бъдат извинени. След малко учителят по китайски остана сам в класната стая: всичките му ученици се върнаха в молитвената стая, където с цяло сърце се молеха и хвалеха Господ. Когато учителят разбра, че няма какво повече да върши, той пое към дома си. Не го поканих да дойде, защото въпреки че беше с нас от доста време, той изглеждаше крайно мъртъв или поне все още не оживял към каквото и да било духовно разбиране за евангелието. Но без да стигне до вкъщи, той се върна. Когато влезе в молитвената стая, никой не го забеляза, защото всеки се беше съсредоточил в своята си работа с Бог. Учителят отиде в най-далечния ъгъл на стаята, където за пръв път в живота си коленичи и се опита да се моли. Тъй като силата на Господ бе очевидна, аз реших да оставя младия човек на спокойствие и да не се намесвам в това, което явно беше дело на Духа. Не след дълго забелязах учителя с издигнати ръце, със сълзи по лицето му, молещ Бог да прости греховете му, за които го чух да казва, че били толкова много. За него да се смирява по този начин пред учениците си означаваше истинско изобличение от Святия Дух за грях, тъй като той бе доста горд младеж.

Събранието продължаваше с часове, а децата не извяваха желание да си ходят. Нямах какво да направя или да кажа, тъй като изглеждаше, че Господ беше в контрол. Аз само се постарях да не Му преча.

Докато децата виждаха ужаса на ада, страданията на изгубените души и неопикуемата адска сила на дявола и неговите ангели, техният агонизиращ плач бе разтърсващ от всичко, което някога бях чувал или си бях представял. Осъждението за греховете и силата на дявола бяха ужасяващи по своята реалност. Но точно толкова реална за тях бе и свободата от тази зла сила чрез милостта на Господ Исус. Когато те преживяха тази сила, освобождаваща ги от ноктите на дявола, тяхното спасение бе толкова реално, колкото и тяхното осъждение преди това. Тяхната радост, смях и мир в душите чрез знанието от какво са били спасени им даде едно преживяване, което съм сигурен, че никога няма да могат да забравят.

Тъй като от рано сутринта децата бяха в самото присъствие на Господ, когато дойде време за следобедната закуска, аз си помислих, че службата за деня вече приключи. Но не беше така. Някои излизаха за кратко, а после се връщаха и казваха, че

искат да чакат Господа цялата нощ. Това определено бе нещо ново за нас, защото по принцип дори и едночасова служба за някои от тях бе доста дълга. От доста време искахме те да се молят по-дълго. А сега, щом го искаха, защо да ги спираме? Нито едно дете не си легна до късно през нощта и в 6 сутринта все още се чуваха гласове на молитва и хваление. Това продължи над 20 часа с много малки прекъсвания.

След първите два дена това мощно изливане на Святия Дух започна да намалява. Ето защо се върнахме към редовния ритъм на работа, като планирахме да прекарваме повече време вечер в очакване и молитва пред Господа. Момчетата продължиха с уроците си, а аз отидох да говоря с някои хора за евангелието.

Нашето сутрешно молитвено събрание започна около 7.30 ч. Както винаги всички се молахме заедно и всеки излизаше, когато искаше. Връщайки се около обяд, чух някой да се моли в молитвената стая. Отидох да видя кой беше това и видях нашето най-тихо и срамежливо момче Уанг Джа Суен, на около 8 г., което беше се скрило зад органа и се молеше на висок глас и плачеше, докато изповядваше греховете си пред Господа. Той се беше молил от сутрешната молитвена служба, без да спира дори за закуска.

Когато излязох от молитвената стая, момчетата идваха от училище. Те трябваше да отидат или на занималня, или да се занимават с друг вид работа през остатъка от деня, но някои от тях искаха да знаят дали могат да останат да се молят. След като им разреших, някои отидоха да работят, а останалите влязоха в молитвената стая и започнаха да се молят. Почти веднага се почувства още едно изливане на Святия Дух. Това изливане бе толкова продължително, че почти една седмица след това не бе направен нито един опит да се върнем към редовните си задължения. Вършихме само най-необходимото. Останалото време всеки прекарваше в приемане на голямото благословение от Бог.

През първите няколко дена никой не обръщаше внимание на храненето и спането. Когато момчетата започнеха да се молят, силата на Бог слизаше веднага, събаряйки мнозина на земята. Беше невъзможно да се яде в обичайните часове, без да се прекъсне работата на Святия Дух. След като силата на Бог се вдигаше от някои деца, те отиваха да си починат и да хапнат, а после отново се връщаха да се молят.

Тези проявления на Духа бяха толкова продължителни, че някои оставаха под Неговата сила почти цял ден чак до късна нощ.

Когато нещата ставаха по-спокойни - към 9 - 10 ч. вечерта, ние предлагаме всички да отидат да си легнат и да си починат. Обикновено някои оставаха да се молят по-дълго. Докато те продължаваха да се молят, останалите, които вече си бяха легнали, ставаха и се присъединяваха към тях. По време на тези нощи не се спеше много. Някои дори въобще не напускаха молитвената стая през нощта. Те не искаха да спят. Когато им се доспиваше, те си почиваха на пода за малко и после се изправяха да търсят Господа отново.

Едно нещо е сигурно. Това бе изливане на Святия Дух, което изискваше от мисионерите да не се месят в Неговата чудна работа. Нашата задача беше да отворим нашите собствени сърца, за да можем и ние да бъдем отведени по-дълбоко в небесните благословения, които се изливаха на такива мощни потоци.

Нашето присъствие или отсъствие на събранията не се забелязваше много. Една от първите сутрини ние закъсняхме. Без никакъв призив за молитва децата едно след друго идваха в молитвената стая и започваха да се молят и да хвалят Господ. Когато влязохме в стаята, видяхме няколко от по-малките момчета да лежат на пода под силата на Духа и да пеят на езици, така както Духът им даваше водителство.

От самото начало проявленията на Духа, виденията и откровенията бяха водени в едно свръхестествено измерение. То беше толкова над нашето ограничено знание или

опит в свръхестествените неща, че с г-жа Бейкър си споделихме, че тези неща напреднаха до нивото, където единственото ни прибежище беше да вярваме, че Бог е по-голям от дявола. Ние прибегнахме зад обещанието, че тези, които търсят Отец за хляб, няма да получат камък; че тези, които търсят риба, няма да получат змия; тези, които търсят яйце, няма да получат скорпион; тези, които са с чисти мотиви като тези деца, които търсеха Святия Дух, няма да получат зли неща или демони, но ще им се даде точно това, което са търсели: Святия Дух (Лука 11:13).

В следващите седмици Бог доказа, че това обещание е истинско. Той ни освободи от тревогата и ние виждахме и чувахме чудесните дела на Бог, които се случваха сред нас. Всеки ден различни, едно чудо след друго, докато нашият Бог, Който прави чудеса, водеше децата от “Адулам” от ниво в ниво и от слава в слава в Неговото училище на Святия Дух.

Свръхестественото изливане на Святия Дух

Повечето от най-чудесните прояви на Святия Дух бяха изяви на тези, които знаеха малко по въпроса, като по този начин се потвърждаваше свръхестествената природа на тези видения и реалността на изливането на Духа, записано в Новия Завет.

Някои деца, които никога не бяха чували да говорим за изливането на Духа като за “късния дъжд”, в действителност преживяха точно това в изливането над “Адулам”.

Докато ние се молехме и хвалехме Господ заедно, със затворени очи, на някои от децата им се стори сякаш вода капеше над главите им. Те бяха толкова заети с търсенето на Господ, че не искаха да прекъснат благословието, за да си отворят очите и да видят какво става. В същото време те се питаха в сърцата си как е възможно да вали дъжд, при положение че имаше покрив между тях и небето. Но с този дъжд техните сърца бяха освежени. Когато звукът от капеща вода се засили и се превърна в душ, това изглеждаше толкова славно, че никой не се чудеше откъде идва. Капките станаха душ, душът стана силно изливане, изливането стана потоп, изпълващ стаята, който се издигаше все по-високо и по-високо, докато децата се почувстваха потопени в този чудесен, даващ живот поток от Небето. По различно време няколко деца имаха това чувство на изливащ се дъжд.

Шест месеца по-късно, след “сухия период”, вратите на дъжда се отвориха още веднъж и тогава имаше още едно изливане на Духа. Отново две от малките деца почувстваха дъжда, “късния дъжд”, който се изливаше над главите им и проникваше и напояваше цялото им същество.

Чрез поученията от Библията и пряко откровение от Святия Дух сега “Адулам” разбира значението на този “дъжд”, за който пророк Йоил говореше: “... веселете се, защото ви дава ранния дъжд за правда и ви наваля дъжда – ранния и късния, както преди” (Йоил 2:23).

“Ранният дъжд” бе изливането на Святия Дух върху първата църква, от деня на Петдесетница и в последвалите 200 - 300 г. (Ако говорим със земеделски термини, в Израел “ранният дъжд” бе есенният дъжд над семената, засети в почвата.) След това настъпи “дългият период на затихване”, дългата зима на мрачните години. Семето, посято в почвата, т.е. църквата, очевидно бе мъртва. Тогава дойде “късният дъжд” в първия месец на пролетта чрез Лутер, Уесли, Фокс, Фини, Муди и други служители на Бог. Спасението чрез вяра, новородението, святият живот; появява се първо стръкчето, после класът. Сега дъждецът става душ. Изцелението чрез вяра в Исус идва отново. Господ отново изгонва демони, изцелява болни, възкресява мъртви, доказвайки Себе Си като Всемогъщия Бог сред тези, които вярват в Него. Вярата в идващия Цар се

съживява. Господ отново кръщава вярващите в Святия Дух, както преди, във времето на ранния дъжд, така че те да говорят на езици и да пророкуват, както Духът ги води (Деяния 2:4)

Жътвата е близо. “Ранният дъжд”, “дъждът на семето”, дойде постепенно; “късният дъжд”, “дъждът на жътвата” ще дойде изобилно, за да може семето да узрее, да се усъвършенства църквата. Ще има наводнения от дъжд - късния дъжд на Святия Дух. Най-великото съживление в историята на света предстои. Най-великите чудеса, църквата на най-чудните дела, които светът някога е виждал, е близо. Изливането на късния дъжд приближава; облаците вече покриват небето. Според Своето обещание Господ скоро ще излее “Духа Си върху всяка плът”. Църквата, която бе посята по времето на ранния дъжд, която падна в земята и умря, сега израства и се изправя. Скоро класът ще узрее. Освен това, което се случи на Петдесетница, “вашиите дъщери и синове ще пророкуват, старците ще виждат сънища, младежите ви ще виждат видения; още и над слугите и слугините в онези времена ще изливам от Духа Си “ (Йоил 2:28,29; Деяния 2:17,18).

Заради последното и най-велико изливане на Святия Дух църквата в “пълния клас”, в пълнотата си, ще има възстановяване на годините, поядени от скакалеца, изедника и унищожителя (Йоил 2:25). Плодовете и дарбите на Святия Дух ще бъдат възстановени в пълнота на истинската църква, състояща се от измити в кръвта на Исус вярващи. В нейния свръхестествен живот и свръхестествено служение хиляди ще се спасяват. “Харманите ще се напълнят със зърно и линовете ще преливат от вино и масло” (Йоил 2:24); множества, които никой не може да преброи, ще дойдат пред престола от всяка нация, от всички племена, народи и езици...” (Откровение 7:9).

Ако прочетете Деяния 2, ще видите, че изливането върху “всяка плът” се отнася за днес. Нашите деца от “Адулам” са сигурни в това. Много пъти Господ е стоял сред тях и им е обещавал същите неща, както и на първите вярващи, и им е поръчвал да разпространяват същото евангелие в същата сила, с която Той изпрати първите ученици в дните на “ранния дъжд”. Ние знаем, че “късният дъжд”, който се изля над децата от “Адулам”, е като ранния дъжд, но той е последният, който ще доведе житото и плевелите до пълната жътва и разделение, и ще предшества завръщането на Господаря на жътвата, който ще събере житото и ще изгори плевелите.

Святият Дух бе видян в различни случаи и от различни деца като огнени езици над главите на всяко едно от тях. В някои моменти повече от един човек е виждал това видение по едно и също време. Разбира се, всички, които са запознати с Библията, знаят, че нещата на Бог не се разкриват еднакво на всички.

Когато Духът се изля над събранията ни, мнозина Го усетиха като вятър, изпълващ душите им с мир и сила. Тези бризове от Небето понякога бяха толкова силни, че не ни беше трудно да повярваме в това, че когато първите ученици се събраха и “издигнаха единодушно гласа си към Бог... мястото, където се бяха събрали, се потресе и всички бяха изпълнени със Святия Дух” (Деяния 2:24,31).

Много пъти по-големите и по-малките деца са виждали Святия Дух като светилник. По време на специални изливания на Духа този светилник бе видян да слиза от небето в стаята сред нас. Друг път, във видения на небесния престол на Христос, децата виждаха “седем огнени светила, които са седемте Божии Духове” (Откровение 4:5). Ние всички знаехме, че седемте светилника означават, че Святият Дух е сред нас.

В първите дни едно момче говори в лично пророчество, докато в Духа седеше в Небесата в краката на Исус. Господ говореше чрез Него в първо лице, изяснявайки доста неща, които децата не разбираха добре, и казвайки им как да чакат и да търсят Духа. Тогава Господ каза: ”Когато Духът е сред вас, не си отваряйте очите, защото това ще бъде пречка. Святият Дух ще слезе, за да ви даде сила да проповядвате евангелието,

да изгонват демони, да изцеляват болните. Святият Дух е в седем цвята – червено, синьо и т. н.” Тогава едно от по-големите момчета каза, че когато Духът бил върху него, той видял силна червена светлина и други няколко цвята. Разбира се, знам, че светлината се състои от 7 цвята, но никога не бях се замислял, че седемте огнени светилника пред престола на Бог може да са седемте цвята. Цялата светлина идва от Бог и Бог е светлина.

Тези деца са виждали също Духа по-светъл и от дневното слънце. Това проявление на Святия Дух като ярка светлина е често срещано явление. Някои деца, след като си отваряли очите, за да видят дали не е нещо от електричеството, едва са могли да различат светлината в стаята поради преизобилващата слава на светлината от Небето, която изпълвала помещението. Тези деца знаят какво е имал предвид Павел, когато каза, че по пътя за Дамаск светлина от небето го заслепила (Деяния 26:13). След виденията им на Небето и тази ярка светлина, по-ярка и чиста от всичко, видяно някога на земята, децата от “Адулам” знаят защо на Небето “няма да има нощ; няма да има нужда от свещ, нито светлината на слънцето; защото Господ Бог ще им дава светлина” (Откр. 22:5). Чрез тези проявления и откровения някогашните просещи деца знаят без съмнение, че в Новия Ерусалим на Небето “градът няма нужда от слънцето, нито от луната; защото славата на Бог го осветява и Неговото светило е Агнето” (Откровение 21:23).

Нямам никакви съмнения, че това изливане е от Бог. То точно изпълнява пророчествата в Библията, които предсказват резултатите от изливането на Святия Дух. Един от тези резултати, който пръв бе проявен сред нас, бе ясното убеждение за спасение чрез видения и други проявления на Духа. Грехът и състоянието на изгубеност на всеки един от нас бяха толкова реални, че и най-малката надежда за спасение се изпари. Тогава Господ отговори на нашите молитви на грешници и ни спаси с незаслужена милост. Святият Дух направи чудесното спасение и милостта на Бог толкова реални за нас, колкото и греха преди това. Един след друг ние преживяхме това спасение. То доведе до такава промяна в живота и свидетелствата на “Адулам”, че вече нямаше спор – Домът бе населяван само от новородени.

Цялата атмосфера на мястото се промени. Неизговоримата и славна радост се изливаше, докато започна да прелива. Докато момчетата прекопаваха градината, те хвалеха Господа толкова силно, че едно от съседските деца винаги когато ги срещнеше, им се подиграваше с думите: “Слава на Бога”. Когато едно момче отиде до магазина да купи пирони, преди да се усети, каза: “Алилуя, искам няколко пирона.” Същото момче на път за работа танцувало по улицата в стила на Били Брей, изпълнено с радостта на Святия Дух.

Бидейки изчистени от греха, новородени в Духа, търсещи повече и повече от Господ, децата бяха заведени в дълбоките неща на Бог и над 20 от тях говореха на езици. Беше както хората на Петдесетница; както когато Святият Дух бе излян върху дома на Корнилий; както когато получиха пълнотата на Духа в Ефес; както Павел; и както самаритските християни, които, без да се съмняват, получиха Святия Дух със сила и проявления, толкова забележителни и чудни, че Симон искаше да ги купи.

Въпреки че повечето деца от Дома не бяха виждали такива проявления, те бяха учени да търсят Господа за Святия Дух. Те не само бяха възнаградени с велика “неизговорима радост и пълнота от слава” в техните сърца, но получиха уверение относно кръщението си в Духа. Те знаеха, че са получили кръщението по същия начин, както го бяха получили новозаветните светии.

Тези китайски момчета и момичета бяха спасени от същия Господ и кръстени в същия Свят Дух и по същия начин, както и първите ученици; защото също като тях те не само говореха на езици, но и пророкуваха според това, което Духът им даваше.

В дните на първото изливане на Духа никой не се съмняваше, че Господ ни говори чрез директно вдъхновение, като употребяваше най-малкия и най-смирения от децата. Имаше нещо в гласа, в проникващата сила на тези думи, което сграбчваше сърцето и което не може да бъде описано. Никога не бяхме чували такъв завладяващ глас от Бог на нито една проповед през живота си. Всички знаехме, че чуваме директно от Господ.

По-късно доста деца от Дома пророкуваха. Удивлявахме се все повече и повече на чудесата, които се случваха. Господ говореше и изявяваше плана Си и Своите цели, избирайки измета, нищожествата на земята, които доскоро бяха просяци, за да ги направи говорители на живия Бог. Той говореше чрез тях чрез пряко вдъхновение и изграждаше тази група обикновени, измити в кръвта вярващи, спасени наскоро от пълно физическо и духовно отчаяние.

Друг поразяващ резултат от работата на Святия Дух бе начинът, по който Бог изпълни обещанието в Словото, че когато дойде Утешителят, Той ще ни покаже неща, които предстои да се изпълнят.

Най-чудно изглеждаше как Духът откри на тези относително неукни вярващи нещата на Христос, Неговото спасение и неща от бъдещето чрез видения на невиждани светове.

Много от виденията бяха давани на няколко души едновременно. Почти всички видения бяха видени от доста хора. В повечето случаи децата идваха да питат дали Библията казва нещо относно нещата от техните видения. Виденията, видени от децата, както и от по-големите момчета, идваха, когато те бяха под силата на Духа – не като сън, но като реалност.

Някои от виденията бяха следните:

- Исус вързан за стълб и бичуван;
- Исус кървящ на кръста, докато присмивачите го гледат;
- Тялото на Христос свалено от кръста, занесено, положено и затворено в гроба;
- Ангел, отварящ гроба, възкресението на Христос;
- Неговото появяване пред жените, учениците край морето и онези от горницата;
- Възнесянето на Христос и слизането на двамата ангели;
- Небето;
- Подробни видения на Новия Ерусалим на Небето;
- Ангели;
- Изкупените;
- Адът;
- Състоянието на изгубените в ада;
- Демоните;
- Голямата скръб и нещата, свързани със светиите и звяра;
- Битката при Армагедон;
- Връзването и хвърлянето на Сатана в ямата;
- Връзването на Антихрист;
- Дяволът изгонен от Небето;
- Голямата вечеря на Бог и птиците, ядящи плътта на земните царе и лидери;
- Идването на Христос с ангелите;
- Промяната на слънцето и луната;
- Трусове на небето и земетресения, унищожението, което трябва да се случи при идването на Христос;
- Възкресението на праведните;
- Сватбеното празненство на Агнето в Рая;
- Подробни картини на нашите жилища на небето и други небесни сцени.

Тези видения от Святия Дух, както и Неговата работа в сърцата, създадоха такъв голям интерес за изучаване на Библията, че дори и по-малките деца искаха да знаят дали не може да спрат да учат по “земните книги” и да изучават само Библията.

Откакто невидимият свят стана толкова реален, молитвеният живот и хвалението се промениха. Въпреки че не всички от Дома говореха на езици, всички приемаха онези, които реагираха по-бавно, когато бяха помазани и изпълнени със Святия Дух. “Адулам” често се издигаше в небесни места в Христос с радостно хваление и поклонение на Царя. Имаше моменти, когато човек почти се чудеше дали тези небесни граждани биха “слезли отново на земята”, макар че нямаше такава опасност. Не след дълго момчетата започваха истински ходатайствени молитви, застъпващи се пред Бог за изгубените, молещи Бог да употреби всички ни като истински воители за Него в тези битки за правда. Преживяното направи молитвите повече от формалност. Сега всички знаят, че нашите врагове са духовните войнства на злото в небесни места.

Две или три седмици след тяхната среща с Господ почти всички деца, дори и по-малките, искаха да проповядват. Бяхме свидетели на някои истински проповеди в силата и проявленията на Святия Дух. Когато децата проповядваха под помазанието на Святия Дух, те се променяха до неузнаваемост. Не се притесняваха и извиняваха, както преди, но говореха със сила от Небето. Адът и Небето, дяволът и неговата сила, Христос, Неговата кръв и спасение вече не бяха митове за тези деца. Те знаеха, че Господ им е казал да проповядват и че им е дадено посланието – “Покайте се, защото Небесното царство наближи”. Докато слушахме с каква увереност се проповядваха някои послания, предупреждаващи хората да се спасят от приближаващия гняв и показващи чудесното спасение в любовта на Христос, нашите сърца се радваха. Когато силата на Бог бе особено голяма, сред нас се случваше доста необичайно чудно проповядване.

На китайската Нова година, когато улиците бяха изпълнени с хора, излезли за празника, ние, след като бяхме раздали хиляди брошури, сформирахме кръг на улицата, за да проповядваме евангелието. Едно от големите момчета беше подготвило проповед на новогодишна тема. Но когато проповедта започна, силата на Бог така падна, че момчето изведнъж започна да говори на езици, а друго започна да тълкува. Едно след друго малките момчета проповядваха, като тълкуваха. Щом като Господ приключваше с единия тълкувател, детето отстъпваше назад и друго получаваше помазанието да тълкува. Щом като пристъпеше в кръга, то получаваше тълкуването. Това продължи час или два, докато хората слушаха. Имаше такива, които по принцип рядко слушаха евангелието, но сега му отдаваха цялото си внимание. Момчетата проповядваха толкова задълбочено и ревностно и това им изглеждаше странно и необичайно. Това бе служба, водена от Святия Дух в свръхестествен ред и красота, на която всеки проповедник бе посочен от Господ и проповядваше Неговото послание под директното Му вдъхновение. Когато си тръгнахме, ние бяхме убедени, че сме станали свидетели на такова проповядване, каквото е имало по време на ранната Църква и каквото Господ искаше да има и в края.

Не че проповядването трябва да бъде само говорене на езици и тълкуване, но 1 Коринтяни 14 ясно показва, че такова проповядване е част от метода на Господ за прогласяване на евангелието в силата и проявленията на Святия Дух.

При такова проповядване умът на проповедника е напълно неактивен и той не знае какво точно да каже, преди Святия Дух да постави думите в устата му според Своето усмотрение. Това е истинско пророческо проповядване.

В проповядването на евангелието на нациите по земята и в изграждането на вярващите в църквата умът на проповедника може да е активен и той да знае

предварително това, което Духът иска да каже чрез него. Посланието може да бъде представяне на Писанията, както в проповедта на Стефан, или другояче. Петър в много случаи проповядваше така, както Духът говореше чрез него. Въпреки че проповядването на евангелието под директното помазание на Святия Дух не е точно чисто пророчество, то все пак е пророческо, щом е ясно водено и управлявано от Святия Дух.

Господ бе проповедник при нас в няколко случая. Две или три нощи, под истинското помазание на Святия Дух, нашите млади проповедници проповядваха най-вдъхновените послания, които някога бях чувал от китайски евангелизатори. Изглеждаше, че тези проповеди могат да подтикнат към покаяние когото и да било.

Бог показва Своята любов в още по-голяма степен няколко нощи по-късно. Един тийнейджър проповядваше с истинска сила, когато неговите очи изведнъж се затвориха и той започна да проповядва като старозаветен пророк под директното вдъхновение на Духа. Начинът на проповядване изведнъж се промени; формата на китайските изречения стана ритмична и съвършена. Момчето изведнъж започна да говори в първо лице, като например: “Аз Съм Господ Бог Всемогъщ, единственият истински Бог, Който сътвори всички неща, Който сега ви говори чрез това момче. Срещу Мен съгрешихте...” Не мога да опиша всепроникващите думи и чувството да бъдеш въведен в присъствието на Бога. Скоро местата в малкия ни параклис бяха заети, а хората се тълпяха отвън, за да слушат в удивление и страхопочитание.

При най-малкото вълнение Господ изискваше ред, говорейки чрез момчето: “Не правете грешки в това отношение. Слушайте внимателно и разбирайте. Аз, Господ Бог, имам цялата власт на небето и земята. Пред Мен трябва да се отчитат всеки човек и демон. Знаем всичко за всеки един от вас. Знаем всичките ви грехове. Знаем и броя на космите по главите ви. От присъстващите тук 56 живеят в грях. Покайте се тази вечер и Аз ще ви простя.”

Около час и половина бяхме в присъствието на истински пророк, чрез който Господ смъртяше хората за идолопоклонство, неблагочестие и техните пороци, докато не остана повече място за надежда. Тогава, както и чрез старозаветните пророци, Бог говори за славата, която Той е приготвил за Своите хора. Като любящ Баща Той ги молеше да се покаят. Той говореше за идващите бедствия върху нациите и за унищожаването на неблагочестивата човешка раса в деня на Божия гняв. Всички тези неща бяха повторени няколко пъти с призив да се слуша всяка дума, казана от Бог, Който иска да задържи всеки човек, присъстващ на това място и отговорен за душата си.

Когато пророчеството свърши, момчето седна. Нямахме нито движение, нито шепот. Стори ми се, че всички присъстващи бяха наясно, че Бог говореше. Почти всички бяха влезли, докато момчето беше със затворени очи. Когато Господ каза, че 56 от присъстващите бяха вързани от дявола и греха, едно момче преброи онези, които не бяха от нашия дом. Те бяха точно 56.

Друг поразителен момент беше, когато от един човек бяха изгонени два демона. Господ каза на момчетата чрез пророчество и директно откровение: “Демоните трябва да Ми се подчиняват.” И те видяха Господ да потвърждава словото Си. Ако разполагах с повече място, бих могъл да опиша подробностите и да докажа, че истински демони бяха изгонени от човека. Би отнело много време да ви разкажа историята на този човек. Познавахме го от години и той бе с нас от 6 месеца. Накратко, той бе жертва на меланхолия. Тъй като бе толкова вързан с веригите на мрака, че бе готов да посегне на живота си, ние го взехме при нас, за да предотвратим това. Той винаги бе тъжен. Всяко усилие да му разкажем за спасението чрез Христос бе безрезултатно. Неговият ум бе сляп за всичко, свързано с кръвта.

Господ употреби трима души в изгонването на демоните. Един демон, с размера на човек, имаше ужасен черен вид. Няколко деца го видяха да излиза. Когато бяха смъррени от едно момче, внезапно “изпълнено със Святия Дух” за този определен случай, демоните започнаха да водят битка за човека, когото притежаваха. Ръцете на човека се стиснаха; очите му се затвориха; цялото му тяло се скова и той се съпротивляваше.

Накрая Святия Дух просветли сърцето му; тялото му се отпусна; ръцете му се издигнаха в хваление към Бога.

След като демонът излезе, няколко деца го видяха как се носи насам-натам много ядосан и търси в кого да влезе или да разкъса. Всичките деца стояха с издигнати ръце, благодарящи и хвалещи Господ. Сред тях демонът не видя никаква възможност, защото те всички гледаха Исус, Чиято кръв ги покриваше. Учителят от училището също беше дошъл, но той не се молеше. Ядосаният демон, като го видял, го сграбчил и го проснал на пода. Тогава втория демон седнал върху него, така че учителят да не може да се изправи. Няколко деца видяха това. Нашият градинар, който преди няколко години беше освободен от опиум, също го видя. Той изведнъж бил изпълнен със Святия Дух и изгони демоните от стаята.

Аз видях само двата човека – единият освободен, а другият проснат на пода до него. Предположих, че учителят бе паднал под действието на Духа. Когато той можеше да се изправи, аз го попитах: ”Защо плачеше и падна на земята.” Той ми отговори: ”Плаках от чист страх. Нещо ужасно се случи. Всичко стана черно; видях себе си да отивам в черна яма в подножието на ужасна планина.” Лежейки на пода, той видял, че е окован от демонични вериги и за малко да бъде отнесен в тъмнината, но бил отново спасен.

Физическият изглед на мъжа, от който бяха изгонени двата демона, се промени веднага. Той свидетелстваше, че има мир и радост в сърцето си. В момента, когато бил освободен от демоните, му било дадено видение на Небето. Когато си лежал в леглото и си мислел за Господ, той станал толкова щастлив, че се чудел дали е редно да изпитва такава голяма радост.

Според Библията небето на изкупените е “третото небе”. Бъдещият дом на Господните люде е място в третото небе. Това място е град. Името на този град е Новият Ерусалим. Новият Ерусалим не е просто преносен израз. Това не е комбинация от идеи, умело изразени в земни думи, за да даде на човека илюзорна представа за нещо, което не съществува. Библията казва, че този Нов Ерусалим е истински град с истинска основа, положена от самия Господ.

Този небесен град е четириъгълен, всяка страна е с дължина 2220 км , обграден е от стена, висока 82 км, в основата на която има 12 вида скъпоценни камъни, най-скъпоценните камъни, които човек някога е виждал. Стената е от искрящ яспис. 12 порти водят към града, чиито улици са златни.

В този град са домовете на изкупените, на ангелите, там е раят и тронът на Бог.

Защо този Нов Ерусалим да не е истински град с улици от истинско злато, със стени от яспис и с основа от скъпоценни камъни? Толкова ли е изчерпал Бог материала Си, когато е правил вселената, че не Му е останало злато или скъпоценности за небето? Ако Бог е могъл да създаде един свят, няма ли да може да постави град в небето над звездите? Малкото нечисто злато на тази прокълната и извратена планета, скъпоценните камъни, скрити в дълбините на земните недра, са само бегло напомняне за реалността, пред която земните съкровища бледнеят като сянка. Истинското, нетленното се намира в града, чийто строител и създател е Бог.

Това, което виждаме на тази извратена, деградирала земя, са само сенки. Създанието “бе подчинено на преходността” (Римляни 8:20) и нереалността. Златото,

което ние ценим, скъпоценните камъни, които обичаме, градовете и къщите, които строим, са само копия на реалния град, който скоро ще слезе долу.

Във видение децата от Дома бяха заведени в този град на Бога. Как са могли да видят града? Не зная. Как го е видял Авраам? Не зная. Как Павел е могъл да бъде отведен в рая, в тялото или извън него? Не зная. Тези неща са над естествения порядък. Засега не е необходимо да знаем как. Знаем факта. На Йоан му беше показан градът. Господ му каза да запише нещата, които вижда, и да изпрати записаното до църквите.

В духа децата от Дома бяха завеждани в този град отново и отново, не като насън, а като жива реалност. Техните посещения са били толкова истински, че в действителност децата си помислили, че душите им са напуснали телата, за да отидат на небето и да се върнат. Често, когато били в Рая, те късали и опитвали от небесните плодове. Децата събирали по малко от тях и ги слагали в дрехите си, за да донесат на земята за (Пастор и г-жа Бейкър).

Те знаеха, че са на небето само за кратко посещение и скоро трябва да се върнат. При пристигането си, когато Духът се вдигаше от тях, всички те си пребъркваха джобовете за вкусните плодове, които бяха взели със себе си за нас. Когато не ги откриваха, на лицата им се изписваше израз на голямо учудване, объркване и разочарование. Те не можеха да повярват, че всъщност не са били с телата си на небето и плодовете не са в джобовете им.

Ходенето по улиците на Новия Ерусалим за тях бе толкова реално, колкото и ходенето по улиците на китайски град. Един ден, докато вървахме по улицата под яркото слънце, попитах момчетата дали виденията им са били толкова реални и ясни, както виждахме сега. “Толкова истински - ми отвърнаха те, - но много по-ясни заради светлината на небето и белите дрехи и чистотата навсякъде.”

Когато бяха в духа, децата обикновено се изгубваха за тяхната естествена среда. В повечето случаи, въпреки че смятаха, че са на небето, те говореха високо, описвайки това, което виждаха, така че ние можехме да чуваме техните разговори. Често пред очите ни те действаха и правеха неща, така както и в своето видение.

Децата от “Адулам” казаха, че са били на третото небе. Като минавали през първото, те чувствали въздуха по лицата си. Минавайки през второто небе, те погледнали надолу и видели звездите в тяхната красота, както от планинска височина човек може да съзре в низината красив осветен град.

Накрая те пристигнали на третото небе и отдалеч видели светлината на Новия Ерусалим. Като приближили, видели красивите стени, сияещи с чудесната светлина на ясписа. Основите били неописуемо красиви, искрящи в червено, жълто, оранжево, мораво, синьо, зелено, виолетово и други цветове на 12-те най-красиви скъпоценни камъни.

Децата видели този град на небето като три града в едно; един град над другия, по-малкия над по-големия, образуващи пирамида. Тъй като Йоан го видял заобиколен от стена, и тъй като градът е висок 2220 км, библейските ученици или учени предположиха, че небесният град не е куб, а пирамида. Нашите деца обаче не знаеха нищо за това, нито пък аз им бях говорил, че Новият Ерусалим е три града един над друг. Бог, Който разполага световите в пространството, може да разположи и тези градове по същия начин. В Библията не се посочва вътрешният ред на града.

Едно от нашите малки момчета пророкува, докато се намираше в краката на Господ. В това пророчество Господ каза, че е създал небето достатъчно голямо за всеки, но го е направил като три града и че тронът Му се намира в най-горния град.

Тъй като времето и разстоянието не са нищо за небето, няма нищо невъзможно в едно такова подреждане на този град на Бога. Съществуват три небеса. Имаше три етажа в Ноевия ковчег. Бог е три в едно. Защо и градът на великия Цар да не е три в

едно? Защо Царят да не царува от върха на пирамидата над цялата вселена, щом като “камъкът, който зидарите отхвърлиха, стана глава на ъгъла”, най-горният камък на пирамидата на цялото творение?

Децата влезли през бисерните порти в града със златните улици. Ангели в бяло пазели портите и поздравили с добре дошли влизащите. Не било като приемане на просяци. Тук някога отхвърлените отрепки на земята били посрещнати като царе от тези ангели. Не обеща ли Спасителят на най-слабите и най-смирнените от децата Си царство, в което те ще царуват заедно с Царя на царете за вечни времена?

През портите в града! От земята на небето! От смъртното в безсмъртното! От смърт в живот! Целият стар живот - зад теб и под теб! Целият нов живот - пред теб и над теб! Вътре зад портите! Ангели, ангели навсякъде. Ангели си говорели, ангели пеели, радвали се, свирели на арфи, надували тропети. Ангели танцували и хвалели Царя. Такава картина нито един смъртен не е виждал; поток от вътрешна радост, каквато никой не познава, изпълвал цялото същество.

Децата пляскали с ръце във възторг. Викали от радост. Понякога се търкаляли по земята в неудържим смях, скачали и танцували с голямо възхищение, лицата им така се променяха от тази небесна радост, че славата от този небесен град сякаш ни озаряваше. Нямамо съжаление в този град; нито скърбяща религия; никакви погребални песни. Това бил град на радост, “радост в Святия Дух”, “неизговорима и славна радост”.

Вътре в града децата разбраха смисъла на стиха: “пристъпихме към хълма Сион, до града на живия Бог, небесния Ерусалим, и при десетки хиляди ангели, при празнично събрание” (Евр. 12:22). Ангели имало не само при портите, но и навсякъде из града. Ангелите винаги били готови да придружат децата из града; ангелите вървели с тях и им говорели; ангелите им обяснявали значението на нещата, които не разбирали, така както са говорили на Йоан, откривайки му нещата на Бог.

Често на децата се давали арфи и ангелите ги учили да свирят на тях и да пеят, както самите те правели. Те били учени също да свирят на тропети, да свирят музиката и езика на небето. Когато виждахме децата, танцуващи със затворени очи из стаята в един ритъм, на нас ни беше ясно, че във виденията си те танцуваха с ангелите под акомпанимента на небесната музика; бяха се присъединили към небесния оркестър в хваление на Царя. Не можехме да видим нито арфите, нито тропетите. Не можехме да видим радостния танц на ангелите и да чуем тяхната песен. Чувахме само децата да пеят небесни песни. Беше ежедневна гледка да видиш дете самичко в ъгъла, седящо на борови игли, да прави движения, сякаш свири на арфа. Приближавайки се към него, можехме да го чуем да пее нова песен, която никога не бяхме го учили. Приближавайки се още по-близо, откривахме, че думите бяха доста странни, както и мелодията. Певецът пееше заедно с небесния хор. Песента му беше научена от ангелите. Думите на песента трябва да са били на езика на ангелите.

Гледката на децата, пеещи в този небесен ангелски хор, не можеше да се забрави. Понякога някои от тях, намиращи се на някое място в града или в рая, решаваха да свирят и да пеят заедно. Със затворени очи, изцяло под силата на Святия Дух, трима или четирима от тях се отделяха настрана. Ако бяхме наблизко, можехме да чуем как се консултираха един с друг кой да свири и кой да пее, след което небесните песни започваха. Тропетистите държаха ръцете си сякаш наистина свиреха на тропет. Свирачите на арфа свиреха и пееха, а онези без инструменти само пееха. В такива случаи те винаги пееха на езици, които не разбирахме, освен ако не решаваха да изпеят някоя от “земните” песни – тогава пееха на китайски.

Кулминацията на цялата небесна радост бе да видят Исус и да се поклонят на Този, Който ги спаси чрез кръвта Си. Скоро след влизането през портите на града, децата били заведени “да отидат и да видят Исус”. Чувахме ги как си говореха, че

отиваха да видят Исус. Когато заставаха в Неговото присъствие, те стояха почитателно, вгледани с любов и преданост в Господаря на цялото творение, Който беше също и техният Спасител. Преди всичко те Му благодаряха, хвалейки Го и покланяйки Му се в пълно подчинение. После те коленичиха и свеждаха лицата си до пода в истинско поклонение “в дух и истина”.

Тронът на Христос, който децата видяха, бил същият като този, видян от Йоан: “И внезапно бях обзет от Духа и ето, беше поставен престол на небето и на престола седеше Един. И седналият приличаше на камък яспис и сардис; около престола имаше и дъга, която изглеждаше като смарагд. И около престола имаше двадесет и четири престола и на престолите седяха двадесет и четирима старейшини, облечени в бели дрехи и на главите им златни венци... И пред престола горяха седем огнени светила, които са седемте Божии Духове” (Откровение 4:2-5).

Без значение колко били възхитени децата от чудесата на златния град, без значение колко били щастливи от удоволствията на рая, без значение колко били радостни в присъствието на ангелите, Исус никога не бил забравян. Неговото име се споменавало във всички разговори. Във всичките радости имало хваление към Него. Той бил възвеличаван винаги и навсякъде, във всичко и от всеки там.

От двете страни на красивите златни улици имало сгради една до друга, със стаи за всеки, с изглед към улицата. На вратата и на фасадата били украсени с толкова сияйно бляскави скъпоценни камъни, че сградата блестяла със светлина и слава. Над всяка врата било изписано името на обитателя. Ангелите водели децата из стаите. Във всички стаи имало еднакво обзавеждане: красива златна маса, на която имало Библия, ваза с цветя, химикал и книга; до масата – златен стол; красиво златно шкафче и златно легло. Във всяка стая имало корона от скъпоценни камъни, златна арфа и тромпет. Стените били златни. От Библията, направена от хартия, непозната на земята, и подвързана със злато, сияела такава светлина и слава, че в цялата стая нямало нужда от никакво осветление. Ангелите казали на посетителите, че когато дойдат да останат тук след смъртта си, те можели да се разхождат из рая, да късат цветя и да ги слагат във вазите.

При посещенията си на Небето децата можели да отидат по стаите си и когато пожелаат да четат Библиите си или да свирят на арфата или тромпета. Понякога те взимали арфите и тромпетите на улицата или в Рая, за да свирят и пеят с ангелите и с изкупените, които сега са на небето.

По време на тези екскурзии в небето децата, въпреки че бяха изгубили всякакво усещане за естествения свят, винаги осъзнавали, че посещенията им са временни. Те знаели, че са там само за да видят това, което бе приготвено за тях след тяхната смърт, и да го разкажат на останалите. Господ и ангелите им казали, че ако те повярват и се покорят, тези неща ще бъдат техни. Децата не само знаели, че ще се върнат на земята, но понякога знаели кога точно ще стане това.

Едно момче, след като се радвало на небесната слава, окачило короната си и тромпета на стената на стаята си, така че да може да си ги има, когато умре и се върне там, за да остане завинаги, след което се върна на земята. Силата на Святия Дух се вдигна от него. Когато отвори очи, то вече беше в Дома и разказваше за чудесата на небето.

Можем ли да предположим, че Господ е спасил тези момчета, кръстил ги е в Святия Дух, след което ги е измамил, показвайки им митично и измислено небе? Това е невъзможно! Земен баща може и да измами децата си с фалшиви надежди и обещания, но нашият небесен Баща показва на децата Си това, което има за тях (1 Коринтяни 2:9-10). Той обещава, че ще им даде (Откровение 3:21) и после дава нещата, които е обещал (Лука 11:9,13).

Когато тези деца видели небесните стаи, предназначени за техните приятели от Дома, те пляскали с ръце, смеели се и радостно викали, извиквайки всеки един по име да дойде и да си види стаята. Едно от момчетата минавало по улиците на Новия Ерусалим и четяло имената, изписани над всяка врата.

Първия ден, когато Святият Дух слезе над децата, едно от момчетата бе отведено на небето, където бе посрещнато от ангелите и от две момчета от “Адулам”, които бяха починали преди две години. Двата – Хси Диен Фу и Джанг Хсинг, били заедно с едно малко момиченце, което почина в Котчиу 4 години преди тях и което децата вече бяха забравили.

Тези, които бяха починали и вече бяха на небето, развеждали посетителите да видят чудесата и радостите на небето. Първо ги отведи да видят Исус, да Му се поклонят и да Му благодарят. След това ги отведи до техните стаи, развеждали ги из града или ги придружавали в рая, за да се забавляват.

На всички, които отидоха на небето, били дадени бели дрехи. Ангелите, също облечени в подобни дрехи от неопетнено бяло, имали крила. За разлика от тях изкупените нямали. Съществувала ясна разлика между тях.

По-късно и другите деца видели двете момчета от “Адулам”, които вече бяха на небето. Небето не изглеждаше далеч, ако съдим по реакциите им, на които станахме свидетели. Със затворени очи и сияещи лица те пляскаха с ръце и викаха от радост към онези момчета, приканвайки ги да побързат да видят някоя стая, някоя златна улица, някоя нова среща с ангелите или някое ново откритие в градината на рая, или да дойдат да свирят и пеят хвала на Исус. Тези момчета, починали по-рано, бяха постоянно виждани в рая и имената им често се произнасяха с такава радост, сякаш те не бяха далеч, а просто не се виждаха. Небето бе толкова реално, толкова близо, толкова чудесно, толкова сигурно, че ако някое от децата умреше тези дни, другите щяха да му завиждат за тази привилегия.

Крачката към Небето след смъртта или към Пришествието изглеждаше толкова малка, а идването на Господ - толкова близо, че това ни даде разбиране по въпроса, защо първите ученици продаваха имуществото си и се изправяха пред гонения и смърт без колебание.

Нашето царство не е от този свят. Нашето гражданство е на небето. Нашият живот, нашата работа, нашата служба, нашите изпитания тук са само кратки и преминаващи случки по пътя към истинския живот, истинския град, истинското царство, което не може да бъде поклатено.